

sikkert fremmende for Lovgivningsarbejdet, ikke mindst i Skattespørgsmaal, om Frederiksberg snarest maatte finde sin Plads der, hvor den hører hjemme, nemlig indenfor København. Det vilde sikkert lette os Arbejdet her paa Rigsdagen og skabe de naturlige Forhold, som der efter min Formening burde skabes. Vil Frederiksberg ikke det, bør i alt Fald vi her inde ikke tage de Særhensyn til de frederiksbergske Interesser, som man fra den Side forlanger. Vi maa lovgive paa en saadan Maade, at vi gennemfører en fornuftig, praktisk og retfærdig Ordning og ikke giver os af med at opfylde de Særønsker, som desværre alt for tydeligt viser, hvilke sociale Interesser det er, man paa Frederiksberg forlanger beskyttet.

Jeg skal ikke komme stærkt ind paa Enkelthederne i det foreliggende Lovforslag, der blev saa udførligt omtalt af Venstres Ordfører (Jensen-Sønderup) og den højtærede Indenrigsminister. Det Lovforslag, som Indenrigsministeren forelagde, er blevet betydeligt forringet ved de Ændringer, som blev vedtaget ved tredje Behandling i Landstinget, og jeg maa derfor slutte mig til, hvad der blev udtalt af den højtærede Indenrigsminister: at vi i alt Fald maa have de to dér vedtagne Bestemmelser ud af Lovforslaget. Den ene Bestemmelse, som gaar ud paa at fritage Bestyrelsesmedlemmer eller Medlemmer af Repræsentantskaber i Aktieselskaber for at blive inddraget under Erhvervsskattens Bestemmelser, maa jeg absolut protestere imod bliver staaende i Lovforslaget. Det er udtalt af den højtærede Indenrigsminister, hvor urimeligt det vilde være, og jeg kan helt slutte mig til de Udtalelser, som den højtærede Minister har fremsat. Det vilde være uanstændigt, synes jeg, om man vedtog et Lovforslag med en saadan Bestemmelse. Det vilde være et saadant Brud paa Retfærdighedsprincippet, at jeg ikke tror, en saadan Lov vilde blive modtaget med Velvillie ude i Landet. Det skattefrie Erdrag blev oppe i Landstinget ved anden Behandling forhøjet fra 2,500 Kr., som var foreslaaet af Skattekommissionen, til 3,500 Kr. Denne Forhøjelse kan jeg gaa med til, idet jeg erkender, at Forholdene siden 1910 har ændret sig betydeligt. Derimod vil jeg protestere imod, at man skulde gaa saa yd, som det er vedtaget i Landstinget ved tredje Behandling, at man skulde indføre en saa forskellig Fremgangsmaade overfor København og Frederiksberg og det øvrige Land, at Beløbet i København skulde være 4,500

Kr., medens det var 3,500 Kr. i det øvrige Land. Jeg har heller ikke i de Udtalelser, som er fremsatte i det andet høje Ting, kunnet finde nogen fornuftig Begrundelse for Indsættelsen af denne Bestemmelse, og jeg maa derfor henstille, at Bestemmelsen ændres til det, der blev vedtaget i Landstinget ved anden Behandling, 3,500 Kr.

Afstemningen i Landstinget ved tredje Behandling af denne Sag og i det hele Forhandlingen om dette Spørgsmaal var bemærkelsesværdig ikke mindst, fordi der blandt dem, som stemte for at fritage disse Bestyrelsesmedlemmer i Aktieselskaber o. s. v. for Erhvervsbeskatningen, befandt sig ikke faa, som var personlig stærkt interesserede i dette, og som oppebærer meget høje, ja, rene Formuer i, Tantiømer. Det var overordentlig interessant at se, hvor ivrigt netop disse Medlemmer var for at faa disse Bestemmelser vedtaget. Men ogsaa paa anden Maade var Afstemningen interessant. Der var her Fællesskab mellem Venstre og det konservative Folkeparti om at levere det nødvendige Flertal for at faa disse Ændringer vedtaget. Der var 9 Venstremænd og 13 af det konservative Folkeparti, som stemte for disse Ændringsforslag, og det maa undre, synes jeg, at Venstre vilde yde sin Medvirkning til, at et saadant Ændringsforslag kunde vedtages. Thi Venstremænds Udtalelser og Venstres Presse, ikke mindst i denne Tid op imod Valgene, er meget stærkt optagne af Forsikringer om, at Venstre i Beskatningsanliggender arbejder for, at de store Indkomster skal tage deres betydelige Andel i den Beskatning, som er nødvendig, for at man kan afholde de Udgifter, som Samfundet nødvendigt maa kræve. Hvad enten det er til Understøttelser eller andre samfunds nødvendige Formaal, er det Venstres specielle Opgave at lægge Skattebyrden over paa dem, der i særlig Grad har Raad til at udrede disse Skatter. Dette er fortrinligt, men saa forekommer det mig mærkeligt, at man ved en Lejlighed som denne, hvor der netop tages Sigte paa at ramme dem, som jeg mest under at skulle rammes af Skatten, leverer det konservative Folkeparti de fornødne Stemmer til at blive i Stand til at stemme dette ned. Det harmonerer ikke med den megen Tale og det meget Skrivi om det retfærdige Princip, Venstre vil være Talsmand for. Men ogsaa det konservative Folkepartis Standpunkt i denne Sag er i Strid med, hvad det samme Partis Repræsentanter ude i Kommunalbestyrelserne stadig paa det ivrigste gør sig til Tals-